

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **Hyundai Motor Czech s. r. o.**, IČO:28399757, se sídlem Siemensova 2717/4, Praha 5, zastoupen Mgr. Markem Vojáčkem, advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 20. 10. 2015, č. j. 43/2015-510-RK/3,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ministra dopravy ze dne 20. 10. 2015, č. j. 43/2015-510-RK/3, a rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 7. 2015, č. j. 110/2015-072-Z106/14, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Marka Vojáčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

**I.
Základ sporu**

Ministr dopravy rozhodnutím ze dne 20. 10. 2015, č. j. 43/2015-510-RK/3, zamítl žalobcův rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 7. 2015, č. j. 110/2015-072-Z106/14, kterým žalovaný rozhodoval o žalobcově žádosti o informace ze dne 1. 4. 2015 podané ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalobce v rámci této žádosti žádal o poskytnutí následujících informací:

- „Otázka č. 1: Kolik a jakých nových vozidel (uvedených do provozu v ČR od 1. ledna 2014) nemá zaplacenou povinné ručení. Prosíme o zaslání tohoto přehledu pro období od 1. ledna 2014 do 31. prosince 2014.
- Otázka č. 2: U kolika a jakých nových vozidel (uvedených do provozu v ČR od 1. ledna 2014) bylo povinné ručení zrušeno před jeho zaplacením pojišťovně. Prosíme o zaslání tohoto přehledu pro období od 1. ledna 2014 do 31. prosince 2014.
- Otázka č. 3: U kolika a jakých vozidel (uvedených do provozu v ČR od 1. ledna 2014) bylo povinné ručení sjednáno a zároveň zrušeno v jednom a téže roce (se zohledněním všech majitelů vozidla). Prosíme o zaslání tohoto přehledu pro období od 1. ledna 2014 do 31. prosince 2014.
- Otázka č. 4: U kolika a jakých vozidel (uvedených do provozu v ČR od 1. ledna 2014) trvalo povinné ručení méně než 90 dnů (se zohledněním všech majitelů vozidla). Prosíme o zaslání tohoto přehledu pro období od 1. ledna 2014 do 31. prosince 2014.
- Otázka č. 5: U kolika a jakých vozidel (uvedených do provozu v ČR od 1. ledna 2014) trvalo povinné ručení méně než 180 dnů (se zohledněním všech majitelů). Prosíme o zaslání tohoto přehledu pro období od 1. ledna 2014 do 31. prosince 2014.

U všech výše uvedených otázek uveďte, prosím, tovární značku a typ vozidla, identifikační číslo vozidla (VIN), nebylo-li přiděleno, číslo karoserie nebo podvozku vozidla, číslo technického průkazu vozidla, název a IČO prodejce/prodejny vozidla. U otázek č. 3, č. 4 a č. 5 uveďte navíc dobu pojištění vozidla ve dnech (se zohledněním všech majitelů vozidla v ČR v daném období) a důvod ukončení pojištění.

Žalobce ve stejné žádosti žádal i o pravidelné zasílání údajů o povinném ručení:

- „Pravidelné měsíční přehledy o nových vozidlech uvedených do provozu v ČR, u nichž nebylo zaplacenou povinné ručení s uvedením detailní identifikace těchto vozidel počínaje 1. 1. 2015.
- Pravidelné měsíční přehledy o nových vozidlech uvedených do provozu v ČR, u nichž bylo povinné ručení zrušeno před jeho zaplacením pojišťovně s uvedením detailní identifikace těchto vozidel počínaje 1. 1. 2015.
- Pravidelné půlroční přehledy o nových vozidlech uvedených do provozu v ČR, u nichž bylo povinné ručení sjednáno a zároveň zrušeno v jednom a téže roce s uvedením detailní specifikace těchto vozidel včetně uvedení doby pojištění (se zohledněním všech majitelů vozidla v ČR v tomto období) a důvodu ukončení pojištění počínaje 1. 1. 2015.
- Pravidelné měsíční přehledy o nových vozidlech uvedených do provozu v ČR, u nichž povinné ručení trvalo méně než 90 dnů počínaje 1. 1. 2015 včetně uvedení doby pojištění (se zohledněním všech majitelů vozidla) a důvodu ukončení pojištění.
- Pravidelné měsíční přehledy o nových vozidlech uvedených do provozu v ČR, u nichž povinné ručení trvalo méně než 180 dnů počínaje 1. 1. 2015 včetně uvedení doby pojištění (se zohledněním všech majitelů vozidla) a důvodu ukončení pojištění.

U každého vozidla, prosím, uveďte tovární značku a typ vozidla, identifikační číslo vozidla (VIN), nebylo-li přiděleno, číslo karoserie nebo podvozku vozidla, číslo technického průkazu vozidla, název o IČO prodejce/prodejny vozidla.

Žalovaný uvedeným rozhodnutím I. stupně odmítl v I. výroku žádost dle § 2 odst. 3 informačního zákona v části týkající se poskytnutí údajů tovární značky a typu vozidla, VIN, čísla karoserie nebo čísla podvozku a čísla technického průkazu. Žalovaný dále odmítl v II. výroku žádost dle § 2 odst. 4 informačního zákona v části týkající se poskytnutí statistického přehledu vozidel v návaznosti na sjednané pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Žalovaný nakonec odmítl ve III. výroku žádost z důvodu faktické neexistence informace v části týkající

se poskytnutí údajů o prodejci či prodejně vozidla, zaplacení pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a důvodu ukončení pojištění odpovědnosti z provozu vozidla.

Ministr v napadeném rozhodnutí uvedl ohledně poskytnutí informací o prodejci nebo prodejně vozidla, o zaplacení pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a o důvodech ukončení pojištění, že žalovaný poskytnutí těchto informací odmítl z důvodu jejich faktické neexistence, jelikož tyto údaje nejsou v registru vedeny a Česká kancelář pojistitelů (dále jen „ČKP“) je žalovanému nesděluje. Přitom poukázal na § 15 odst. 1 a 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla (dále jen „ZoPO“), § 1 vyhlášky Ministerstva financí č. 205/1999 Sb., kterou se provádí zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, a § 4 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „ZoPPV“).

Ministr dále konstatoval, že právní úprava poskytování údajů z registru silničních vozidel dle § 5 ZoPPV je zvláštní právní úpravou a má přednost před obecnou právní úpravou v informačním zákoně. Žalovaný nemá povinnost ani oprávnění poskytnout údaje z centrálního registru vozidel jinému subjektu, než subjektu určenému zákonem.

Ohledně použití § 2 odst. 4 informačního zákona odkázal ministr ve vztahu k otázce *nepřiměřeného úsilí* na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-47. Ačkoli žalovaný disponoval informacemi od ČKP, uspořádání těchto zdrojových informací do specifického statistického výstupu požadovaného žalobcem by nebylo jednoduchou operací a vyžadovalo by naprogramování specializovaného softwaru. Rovněž se nejednalo o mimořádně rozsáhlé vyhledávání, které by bylo možné dle § 17 informačního zákona zpoplatnit, ale o vytvoření nové informace.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 15. 12. 2015 napadl žalobce nadepsané rozhodnutí. Předně napadá nesprávnou aplikaci § 2 odst. 3 informačního zákona. Žalobce je ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, sp. zn. 1 As 28/2010, přesvědčen, že bylo nutné v posuzovaném případě postupovat podle informačního zákona a zvláštní zákon obsahoval pouze některé zvláštní normy. Žalobce za komplexní zvláštní úpravu nepovažuje § 5 odst. 6 ZoPPV, ačkoli připouští existenci prováděcího právního předpisu – vyhlášky Ministerstva dopravy č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, která stanoví vzor žádosti o poskytnutí údajů. Nedostatky komplexnosti právní úpravy nelze zhojit ani poukazem na subsidiární použití zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Ve vztahu ke svým závěrům žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2001, sp. zn. 22Ca 551/2000, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, sp. zn. 5 As 7/2004, i ze dne 17. 6. 2010, sp. zn. 1 As 28/2010.

Žalobce doplňuje, že obě právní úpravy upravují odlišné situace, pročez vedle sebe stojí. Účelem poskytování údajů z registru silničních vozidel dle ZoPPV je poskytnout za stanovených podmínek širší přístup k určitým informacím. Tato úprava však nemůže vyloučit poskytnutí užšího okruhu údajů podle obecné úpravy informačního zákona, v čemž žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. 8 As 34/2005; a ze dne 28. 3. 2008, sp. zn. 3 As 13/2007. Žalobce upozorňuje na skutečnost, že žalovaný požadovanými informacemi disponuje i v souvislosti s výkonem působnosti podle ZoPO.

Žalobce dále napadá nesprávnou aplikaci § 2 odst. 4 informačního zákona. S ohledem na argument ministra ohledně náročného zpracování informací považuje za nesporné, že žalovaný požadovanými informacemi disponuje. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že by poskytnutí informací v požadovaném formátu představovalo vytváření nových informací, v čemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 141/2011. Nelze přitom vycházet z pracnosti nebo doby shromažďování informací, protože informační zákon tyto skutečnosti zohledňuje v § 17 odst. 1. Žalovaný v rozhodnutí I. stupně připouští, že údaje poskytované mu ČKP slouží k porovnání s registrem silničních vozidel za účelem zjištění, zda nedošlo k porušení povinností daných vlastníky vozidel ZoPO. Žalobce je proto překvapen, pokud žalovaný uvádí, že údaje sdělované ČKP nejsou přímo porovnatelné s údaji vedenými v registru silničních vozidel. Proto žalobce pochybuje u nutnosti programovat specializovaný softwarový nástroj. Naopak, všechny skutečnosti nasvědčují tomu, že poskytnutí informací by představovalo právě ono jednoduché shromáždění dat, na kterém je žalobce ochoten se ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona podílet.

Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí obou stupňů.

Ve vyjádření ze dne 22. 2. 2016, č. j. 43/2015-510-RK/10, žalovaný trvá na tom, že nemohl poskytnout požadované informace podle informačního zákona, protože ZoPPV poskytuje komplexní úpravu přístupu k informacím, kterou doplňuje i vyhláška č. 343/2014 Sb., a je veden také účelem ochrany právních zájmů jednotlivých provozovatelů vozidel. Žalovaný odkazuje i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014-50. Postup podle informačního zákona by v daném případě vedl k extrémnímu nárůstu agendy veřejné správy. Podobně konstruovaný v otázce přístupu k informacím je i zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí. Pokud by bylo možné aplikovat na daný případ informační zákon, úprava přístupu k informacím v ZoPPV by byla obsoletní. Poskytnutí požadovaných informací podle ZoPPV by navíc podléhalo správnímu poplatku.

Žalovaný se dále vyjadřuje k žalobcem citované judikatuře, přičemž odmítá závěr žalobce, že by ji bylo možné využít na nyní posuzovaný případ. Opakovaně zastává názor, že ZoPPV má v případě poskytování informací přednost před informačním zákonem. To dokládá i skutečnost, že pro přístup k informacím podle ZoPPV je relevantní i osoba žadatele. Ve smyslu § 5 odst. 6 ZoPPV musí přitom žadatel o informace prokázat právní zájem. Důvody, proč není centrální registr vozidel volně přístupný, implikuje i zákon č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže. Žadatel by mohl získané údaje využít na úkor jiných podnikatelských subjektů a poskytnutí dat může být problematické i z hlediska ochrany osobních údajů dotčených osob.

Žalovaný trvá i na tom, že údaje sdělované ČKP nejsou přímo porovnatelné s údaji vedenými v registru silničních vozidel. Pro porovnání by musel být naprogramován nový nástroj, na základě kterého by mohly být srovnávány historické údaje dvou databází. Nejednalo by se tedy o mechanické vyhledávání a zpracování výstupů, ale o náročné srovnávání historických záznamů, v čemž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-47. Ačkoli žalovaný disponuje zdrojovými informacemi poskytovanými ČKP, uspořádání těchto zdrojových informací do specifického statistického výstupu požadovaného žalobcem není jednoduchou operací.

Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.

Ze správního spisu zjistil soud tyto podstatné skutečnosti:

Žádostí o poskytnutí informací ze dne 1. 4. 2015, doručenou žalovanému dne 3. 4. 2015, požádal žalobce žalovaného o zaslání výše uvedených informací.

Žaloba je důvodná.

Předmětem sporu je posouzení otázky, zda mohou být poskytnuty shora uvedené informace, které se týkají zčásti údajů evidovaných v registru silničních vozidel a zčásti údajů shromažďovaných ČKP, které jsou dále zasílány žalovanému, v režimu informačního zákona.

Podle § 4 odst. 5 písm. c) ZoPPV, ve znění účinném od 1. 6. 2008 do 31. 12. 2014, „[d]o registru silničních motorových vozidel a přípojných vozidel se kromě údajů uvedených v odstavci 4 dále zapisují tyto údaje: údaje o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (dále jen „pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“) sdělené Českou kanceláří pojistitelů nebo touto kanceláří vrácené registru silničních motorových vozidel a přípojných vozidel, a to v rozsahu údajů stanovených zákonem upravujícím pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“.

Podle § 4 odst. 2 písm. k) ZoPPV, ve znění účinném od 1. 1. 2015, „[v] registru silničních vozidel se u silničního vozidla uvádí údaje o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (dále jen „pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“) sdělené Českou kanceláří pojistitelů“.

Podle § 5 odst. 6 ZoPPV, ve znění účinném od 1. 1. 2015, „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností poskytne na žádost údaje z registru silničních vozidel

a) fyzické nebo právnické osobě, která prokáže právní zájem na poskytnutí údajů; právní zájem neprokažuje vlastník nebo provozovatel silničního vozidla, jedná-li se o údaje k tomuto vozidlu, a

b) orgánu veřejné moci v rozsahu nezbytném k výkonu jeho působnosti“.

Podle § 15 odst. 1 ZoPO „[p]ojistitel sděluje Kanceláři údaje o vzniku, době přerušení, změně a zániku pojištění odpovědnosti nejméně v rozsahu údajů, které stanoví ministerstvo vyhláškou, a to nejpозději do 1 měsíce ode dne vzniku příslušné skutečnosti. Podle odst. 2 téhož ustanovení „[k]ancelář sděluje údaje podle odstavce 1 týkající se vozidel, která podléhají registraci vozidel, Ministerstvu dopravy“.

Soud předně uvádí, že právo na přístup k informacím zakotvuje čl. 17 Listiny základních práv a svobod, přičemž zákonnou realizací pátého odstavce, který upravuje poskytování informací orgány veřejné moci, je právě informační zákon. S ohledem na ústavní rovinu práva na poskytování informací není možné v konkrétních případech vykládat příslušnou právní úpravu

restriktivně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63, č. 3276/2015 Sb. NSS; ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008-67, č. 1627/2008 Sb. NSS; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).

Ze znění § 2 odst. 3 informačního zákona vyplývá, že poskytování informací podle tohoto zákona je vyloučeno pouze tehdy, pokud je zvláštní právní úprava v otázce poskytování informací dostatečně komplexní, což je zřejmé i z demonstrativního výčtu parametrů, jaké by měla tato zvláštní úprava obsahovat. Otázkou aplikace § 2 odst. 3 informačního zákona se detailně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2014, č. j. 7 As 61/2013-40, č. 3064/2014 Sb. NSS. V něm obecně uvedl, že „[ú]prava obsažená v ust. § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím slouží k tomu, aby se nezdvojovala úprava přístupu k informacím, nikoliv aby bylo přístupu k informacím zamezeno. Účelem zákona o svobodném přístupu k informacím totiž není nahradit postup upravený v režimu zvláštních předpisů“. Ohledně rozsahu přístupu k informacím dále konstatoval, že rozhodující pro posouzení zvláštní úpravy je právě rozsah zpřístupňovaných informací. Uvedl, že „[n]elze totiž pominout, že úprava přístupu k informacím ve zvláštním právním předpisu bude z povahy věci vždy svojí šíří omezená oproti obecnému rozsahu poskytovaných informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jakkoli co do hloubky může oprávněné osobě třeba poskytovat i větší rozsah informací. Je také představitelné, že zvláštní právní úprava může mít takovou povahu, že o určité oblasti bude chtít poskytnout právě a jen informace v rozsahu, jejž stanoví ona sama, a nebude vůbec umožňovat uplatnění zákona o svobodném přístupu k informacím, v oblasti, na kterou se zvláštní úprava vztahuje. To by však muselo z příslušné zvláštní úpravy být dostatečně patrné. V každém konkrétním případě je tak třeba posoudit povahu informací požadovaných žadatelem s ohledem na předmět úpravy zvláštního právního předpisu, jeho rozsah a povahu, aby nedošlo k situaci, kdy není žadateli informace poskytnuta vůbec, anebo je mu poskytnuta pouze její část v rozsahu zvláštního právního předpisu, čímž by využitelnost informace pro žadatele mohla být zbytečně snížena“. Rovněž v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[...] je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle zákona o svobodném přístupu k informacím (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle zákona o svobodném přístupu k informacím a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy“. Zdejší soud se proto musel zabývat srovnáním právní úpravy v informačním zákoně a ZoPPV.

Soud konstatuje, že § 5 odst. 6 ZoPPV ani související ustanovení neposkytují dostatečně komplexní úpravu poskytování informací, která by dle § 2 odst. 3 informačního zákona vylučovala jeho užití. Ačkoli § 2 odst. 3 informačního zákona obsahuje toliko demonstrativní výčet, který má indikovat komplexnost právní úpravy poskytování informací, ustanovení § 5 odst. 6 ZoPPV i související ustanovení zcela postrádají úpravu týkající se způsobů vyřízení žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobů poskytnutí informací. Skutečnost, že na základě § 5 odst. 9 ZoPPV stanovuje vyhláška Ministerstva dopravy č. 343/2014 Sb., o registraci vozidel, ve svém § 8 odst. 1 vzor žádosti o poskytnutí údajů z registru silničních vozidel, je pro aplikaci § 2 odst. 3 informačního zákona zcela nedostatečná, protože neposkytuje žadatelům o informace jakoukoli ochranu. Úvahy žalovaného, že při neposkytnutí údajů dle § 5 odst. 6 ZoPPV má žadatel možnost se bránit opravnými prostředky podle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, postrádají oporu v právní úpravě i judikatuře. Správní řád je veskrze obecným předpisem ve vztahu k informačnímu zákonu; zvláštní právní úpravou ve vztahu k informačnímu zákonu je například nahlížení do spisu ve smyslu § 38 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2006, č. j. 8 As 34/2005-76). Nevylučuje proto aplikaci zvláštního předpisu – informačního zákona.

Soud připodobňuje význam § 5 odst. 6 ZoPPV k § 38 odst. 2 správního řádu. Obě ustanovení podmiňují poskytování informací (získání údajů z registru silničních vozidel; nahlížení do spisu) prokázáním právního zájmu, pokud se nejedná o privilegované subjekty (účastníky řízení; vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla, jedná-li se o údaje k tomuto vozidlu).

Konstantní judikatura správních soudů ohledně vztahu § 38 správního řádu a informačního zákona dospěla k závěru, že institut nahlížení do spisu je nutné chápat jako speciální vůči poskytování informací podle informačního zákona. Nespadá-li žadatel o informaci pod definici upravenou v § 38 odst. 1 a 2 správního řádu, může sice žádat o informaci, která je součástí správního spisu, podle informačního zákona, avšak tímto způsobem mu bude poskytnuta jen taková informace, o kterou sám požádá. Naopak nebude mít široce vymezené právo na přístup k celému správnímu spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37, a v něm citovaná rozhodnutí).

Obdobně v nyní posuzovaném případě § 5 odst. 6 ZoPPV zajišťuje privilegovaným žadatelům plný přístup k údajům v registru silničních vozidel (§ 4 ZoPPV), zatímco podání žádosti o informace ve smyslu informačního zákona zajišťuje pouze poskytnutí takových údajů z registru silničních vozidel, o které žadatel požádá, při zohlednění výluk z práva na poskytování informací stanovených zejména v § 7 až § 11 informačního zákona. Stanovené výluky přitom zajišťují ochranu provozovatelů vozidel vedených v registru. S ohledem na uvedené srovnání přístupu k datům registru silničních vozidel dle § 5 odst. 6 ZoPPV a informačního zákona nelze přisvědčit žalovanému, že by aplikace informačního zákona činila citované ustanovení obsoletním.

Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014-50, s tím, že by při poskytování informací musel vyrozumět všechny osoby potenciálně dotčené poskytnutím informace. Uvedený závěr platí především ale pro „[...] *případy, kdy žadatel bude požadovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a jejích osobních údajů (§ 8a, § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím), resp. informace, jež by mohly mít povahu obchodního tajemství (§ 9 zákona)*“ (srov. bod 27 daného rozsudku), nikoli pro nyní posuzovanou situaci, kdy je požadováno velké množství informací bez osobního rozměru pro statistické účely. Nadto soud poukazuje na § 8a informačního zákona, který zajišťuje ochranu dotčených osob. Soud proto uzavírá, že správní orgány nemohly odmítnout poskytnutí výše specifikovaných žádostí o informace s odkazem na § 2 odst. 3 informačního zákona. Pokud se žalovaný obává, že by žalobce mohl poskytnuté informace zneužít ve vztahu k jiným podnikatelům, soud poukazuje na skutečnost, že odeprít poskytnutí informací ve smyslu informačního zákona je možné jen ze zákonem stanovených důvodů, nikoli na základě pouhých obav a domněnek správního orgánu. Nadto shodný rozsah přístupu k informacím náleží, pokud jej využijí, i žalobcovým konkurentům.

Ohledně významu a aplikace § 2 odst. 4 informačního zákona podal rozsáhlý výklad Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67, č. 2635/2012 Sb. NSS. Předně v obecné rovině konstatoval, že „[...] *prvotním předpokladem pro odmítnutí žádosti o informace s tím, že by šlo o vytvoření nových informací, je logicky skutečnost, že povinný subjekt danými informacemi v požadovaném tvaru dosud nedisponuje. Dalším důležitým předpokladem je to, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat. I v případě, že by poskytnutí požadovaných informací pro správní orgán objektivně představovalo nutnost vytvořit novou informaci, tedy může nastat situace, v níž správní orgán nebude oprávněn poskytnutí takových informací odeprít. Nerespektováním povinnosti evidovat požadované informace se nemůže zbavit své povinnosti předmětné informaci poskytovat; vytvářením takových informací by pouze napravoval své dřívější pochybení*“.

Ohledně rozlišení mezi vytvářením nových informací a pouhým vyhledáváním a uspořádáním již existujících dodal, že je zřejmé, že „[...] *nalézt nějaké exaktní obecné kritérium nelze, vždy bude záležet na konkrétních okolnostech dané věci. Lze se však pokusit alespoň o stanovení určitých bližších vodítek pro povinné subjekty. Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. uvádí na jedné straně příklady žádostí o prosté „výtahy z databází či části dokumentů“ (jejichž poskytnutí nemůže být s poukazem na § 2*

odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím odpíráno), na druhé straně žádosti „o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání“ (jejichž zpracování by již představovalo „vytváření nových informací“). Výše citovaná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES abstraktněji rozlišuje mezi situacemi, kdy výtahy z existujících dokumentů představují „pouze jednoduchou operaci“, a případy, kdy představují „nepřiměřené úsilí“. Jako křížené kritérium se tedy nabízí rozlišování mezi případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze „zdrojových“ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů. K obdobným závěrům dospěli také autoři komentáře k zákonu o svobodném přístupu k informacím (Furek, A. - Rothanzl, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2010, Praha: Linde, str. 60-61), podle nichž rozlišení obou kategorií „musí být hledáno v míře „intelektuální náročnosti“ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost.“

Nutno však zároveň zdůraznit, že při rozlišování situací, kdy se ještě jedná o vyhledání (shromáždění) požadovaných informací a jejich uprůsobení pro poskytnutí žadateli, a kdy již půjde o vytvoření nové informace, nelze vycházet toliko z pracovní, či doby, která by byla potřebná pro přípravu odpovědi na žádost (shromáždění informací). Tyto faktory zákon zohledňuje institutem mimořádně rozsáhlého vyhledání informací (§ 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Povinný subjekt pak není oprávněn bez dalšího odmítnout požadované informace poskytnout, může však po žadateli o informace chtít úhradu za takové mimořádně rozsáhlé vyhledání“.

Ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona vyložil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, č. 3223/2015 Sb. NSS, v němž popsal správný postup povinného subjektu v situaci, kdy obdrží žádost o informace podle informačního zákona. Uvedl, že „[...] povinný subjekt musí, v souladu se zásadou dobré správy podle § 4 odst. 1 správního řádu, primárně vyvinout úsilí, aby našel požadovanou informaci a poskytl ji žadateli. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkontrolovat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona o archivnictví a spisové službě či podle jakéhokoli jiného právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až 11 zákona o poskytnutí informací“.

V nyní posuzovaném případě žalovaný tvrdí, že údaje, které mu poskytuje ČKP (§ 15 odst. 1 a 2 ZoPO), se nezapisují do registru silničních vozidel a slouží pouze k porovnávání údajů sdělených pojistiteli ČKP a registru silničních vozidel (§ 15 odst. 3 a 6 ZoPO). Podle jeho názoru „[ú]daje sdělované ČKP nejsou přímo porovnatelné, dle sdělení provozovatele registru silničních vozidel, s údaji vedenými v registru silničních vozidel [...]“, pročez by musel být naprogramován speciální software k vyhledávání (str. 3 rozhodnutí I. stupně). Shodně ministr uvedl, že sice disponuje zdrojovými informacemi poskytovanými ČKP, ale jejich uspořádání do specifického statistického výstupu podle požadavku žalobce není jednoduchou operací (str. 7 napadeného rozhodnutí).

Soud s těmito tvrzeními správních orgánů nesouhlasí. Předně poukazuje na skutečnost, že data poskytovaná ČKP žalovanému neslouží pouze k porovnávání s daty v registru silničních vozidel, ale jsou, resp. mají být ze zákona přímo součástí registru silničních vozidel [viz § 4 odst. 5 písm. c) ZoPPV, ve znění účinném do 31. 12. 2014; a § 4 odst. 2 písm. k) ZoPPV, ve znění účinném od 1. 1. 2015]. Oproti tvrzení žalovaného je tak zjevné, že data poskytovaná ČKP žalovanému na základě § 15 odst. 1 a 2 ZoPO tvoří, resp. mají tvořit s ostatními evidovanými daty v registru silničních vozidel jednotnou databázi. Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb., kterým byl novelizován informační zákon, přímo uvádí, že nově zavedený § 2 odst. 4

informačního zákona nebrání „[...] vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů,“ což je případ i nyní posuzované žádosti o informace. Soud uvádí, že vyhledávání požadovaných informací v jednotné databázi je zpravidla mechanickým vyhledáváním, byť i časově náročným.

Případnou náročnost vyhledávání plně reflektuje § 17 odst. 1 informačního zákona. Soud se proto neztotožňuje s žalovaným, že požadované informace by byly nové informace. Za vytváření nových informací nelze považovat situaci, kdy povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje, resp. má disponovat v rámci jedné databáze, ale pro určité nastavení informačního systému jsou pro něj hůře dostupné. Faktické nastavení vlastností informačního systému nemá právní relevanci a nemůže jít k tíži žadatele o informace. Pokud žalovaný spravuje informační systém, který obsahuje prvky s určitými vlastnostmi a různými vzájemnými vztahy, a zákony nespecifikují určité omezení pro vyhledávání, je nutné, aby funkce a nastavení informačního systému a formát zpracování dat byly natolik flexibilní a přístupné, aby umožňovaly ve vztahu k žádostem o informace podle informačního zákona vyhledávání podle různých parametrů.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Soud uvážil, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil kvůli tomu, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Soud dále zrušil s ohledem na hospodárnost řízení i rozhodnutí I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný opětovně posoudí žalobcovu žádost o informace ve smyslu výše podaného výkladu § 2 odst. 3 a 4 informačního zákona a rovněž posoudí, zda na některé z požadovaných informací nedopadají výluky z práva na informace (zejména § 7-11 informačního zákona).

O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení měl plný úspěch žalobce, a proto soud rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 11 228 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Výše nákladů řízení o žalobě sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a z 2 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) po 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. se odměna za zastoupení zvyšuje o DPH, tj. o 1 428 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: